Td 023_1

Αστόχ’σ’ ο γιος ουμ ν’ αρραβωνιάσ’
η δόλια η μάνα τ’ τον θύμισε
τον θύμισε και τον ρώτησε.
Γιατί γιε μου δεν αρραβωνιάζ’ς
γιατί γιε μου δεν παντρεύεσαι.
Είπα μάνη μ’ για να μη στο πω
είπα μάνη μ’ για να μη στο πω
μα τώρα μάνη μ’ που μι ρώτησες
θα σε το πω θα σε το μαρτυρήσω.
Τον αδερφό μ’ μάνη μ’ τον Νικόλα
τον κάλεσε μάνη μ’ ι σύντεκνος τ’
τον κάλιασε μάνη μ’ ι σύντεκνος τ’
πήρε μάνη μ’ τη μπούκλα ν το κρασί
και τη νυφούδα μάνη μ’ και πήγαινε.
Δεν πάει λίγο μάνη μ’ δεν πάει πολύ
δεν πάει λίγο μάνη μ’ δεν πάει πολύ
εννιά κλεφτάδες τον καρασλάτ’σανε
κι όλνους κρασί μάνη μ’ τους κέρασι
όλνους κρασί μάνη μ’ τους κέρασι
μένα το βόιβοντα δεν έφτασι.
Σένα καπετάνιε μ’ στο γυρισμό
σένα καπετάνιε μ’ στο γυρισμό
τότε τους παίρνουν μάνη μ’ και τους δυο
σ’ ένα ψηλό βουνό ντους έβγαλαν
σ’ ένα ψηλό βουνό ντους έβγαλαν
καρσί καρσί μάνη μ’ τους έδεσαν
να κοιτάζοντι και να μη φτάνοντι
να κοιτάζοντι και να μη φτάνοντι.
Τ’ Νικόλα το δάκρυ όπου στάλαξε
ν άσπρο κλήμα μάνη μ’ φύτρωσι
τ’ς νυφούδας το δάκρυ όπου στάλαξι
κόκκινο κλήμα μάνη μ’ φύτρωσι.
Έκαμαν σταφύλι ραζικό
κι όσ’ περνούσαν μάνη μ’ ν από κει
όλ’ σταφύλια μάνη μ’ γιέπαιρναν
κι από εφτά χρόνια μάνη μ’ κι ύστερα
πέρασα μάνη μ’ κι γω από κει
σάλτ’σα και πήρα γιένα σταφύλ’
σάλτ’σα και πήρα γιένα σταφύλ’
ξεράθ’κε μάνη μ’ το χεράκι μου
και το δεξί το ποδαράκι μου.
Ξεράθ’κε μάνη μ’το χεράκι μου
και το δεξί το ποδαράκι μου
ν αυτό το κρίμα μάνη μ’ έκαμα
και είμαι μάνη μ’ πολύ κριματισμένος.
Ν αχ, ν αυτό το κρίμα γιο μ’ σαν το ’καμες
εννιά χρόνια ν άρρωστος να κοιμηθείς
εννιά στρώματα γιε μ’ να τσεροντίσ’ς

εννιά στρώματα γιε μ’ να τσεροντίσ’ς
εννιά μαξ’λάρια γιε μ’ να σαναλλάξ’ς
και στο σταρκό γιε μ’ να μαζευτείς
κι απ’ το βελόνι τ’ν τρύπα να περαστείς.

Αστόχ’σ’ ο γιος ουμ ν’ αρραβωνιάσ’
η δόλια η μάνα τ’ τον θύμισε
τον θύμισε και τον ρώτησε.
Γιατί γιε μου δεν αρραβωνιάζ’ς
γιατί γιε μου δεν παντρεύεσαι.
Είπα μάνη μ’ για να μη στο πω
μα τώρα μάνη μ’ που μι ρώτησες
θα σε το πω θα σε το μαρτυρήσω.
Τον αδερφό μ’ μάνη μ’ τον Νικόλα
τον κάλιασε μάνη μ’ ι σύντεκνος τ’
πήρε μάνη μ’ τη μπούκλα ν το κρασί
και τη νυφούδα μάνη μ’ και πήγαινε.
Δεν πάει λίγο μάνη μ’ δεν πάει πολύ
εννιά κλεφτάδες τον καρασλάτ’σανε
κι όλνους κρασί μάνη μ’ τους κέρασι
όλνους κρασί μάνη μ’ τους κέρασι
μένα το βόιβοντα δεν έφτασι.
Σένα καπετάνιε μ’ στο γυρισμό
τότε τους παίρνουν μάνη μ’ και τους δυο
σ’ ένα ψηλό βουνό ντους έβγαλαν
καρσί καρσί μάνη μ’ τους έδεσαν
να κοιτάζοντι και να μη φτάνοντι.
Τ’ Νικόλα το δάκρυ όπου στάλαξε
ν άσπρο κλήμα μάνη μ’ φύτρωσι
τ’ς νυφούδας το δάκρυ όπου στάλαξι
κόκκινο κλήμα μάνη μ’ φύτρωσι.
Έκαμαν σταφύλι ραζικό
κι όσ’ περνούσαν μάνη μ’ ν από κει
όλ’ σταφύλια μάνη μ’ γιέπαιρναν
κι από εφτά χρόνια μάνη μ’ κι ύστερα
πέρασα μάνη μ’ κι γω από κει
σάλτ’σα και πήρα γιένα σταφύλ’
ξεράθ’κε μάνη μ’ το χεράκι μου
και το δεξί το ποδαράκι μου.
ν αυτό το κρίμα μάνη μ’ έκαμα
και είμαι μάνη μ’ πολύ κριματισμένος.
Ν αυτό το κρίμα γιο μ’ σαν το ’καμες
εννιά χρόνια ν άρρωστος να κοιμηθείς
εννιά στρώματα γιε μ’ να τσεροντίσ’ς
εννιά μαξ’λάρια γιε μ’ να σαναλλάξ’ς
και στο σταρκό γιε μ’ να μαζευτείς
κι απ’ το βελόνι τ’ν τρύπα να περαστείς.